La veu de Montilivi també escriu

El periodista Albert Bassas, l'speaker de l'estadi des de la temporada 2009/10, repassa la història recent del club

«Som-hi equip, som-hi afició, som-hi Montilivi!!! Endavant Gironaaaaa!!!» és el crit de guerra que ha fet popular el periodista Albert Bassas instants abans que arrenquin els partits del Girona a Montilivi. És, des de la temporada 2009/10, l' speaker oficial de l'estadi, l'encarregat d'animar els seguidors en els instants previs al xiulet de l'àrbitre. Perquè la seva feina va molt més enllà de limitar-se a recitar les alineacions i els canvis. També tria la música que sona, canta els gols i engresca el públic. Tot perfectament mil·limetrat. Com la decisió de posar la música de Piratas del Caribe quan els jugadors salten a escalfar, que és seva, i immediatament després fer sonar l' Empordà de Sopa de Cabra [http://www.diaridegirona.cat/tags/sopa-de-cabra.html], suggerida pel club. La veu de Montilivi, però, també escriu. Acaba de publicar el llibre " Girona. Un equip, una afició i una ciutat de Primera", editat per Al Poste, que demà presenta al CaixaForum amb la participació de Francesc Sánchez Carcassés i Jordi Bosch (l'encarregat del pròleg) i una representació del Girona que liderarà Delfí Geli.

A l'obra repassa la història recent del club amb un estil àgil i dinàmic, culminada amb l'ascens a l'elit el 4 de juny passat amb l'empat contra el Saragossa i consolidada amb la consecució de la permanencia molt més aviat del que qualsevol podia esperar. «Durant tots aquests anys que he viscut el club de molt a prop he sentit molta gent que deia que amb les coses que havien passat n'hi havia per fer un llibre. I l'altre dia, parlant amb Pablo Machín, fins i tot em deia que n'hi hauria per a una pel·lícula! Jo no m'he atrevit a tant i, de moment, em quedo amb el llibre», explica Bassas, que va rebre l'encàrrec de l'editorial a principis d'any i ha tancat l'obra en tot just un parell de mesos.

El penal de Kiko Ratón contra el Múrcia el 2010 i l'ascens frustrat contra el Lugo el 2015 són els dos moments que més el van marcar de tots els que ha viscut des de la seva cabina en un racó de la tribuna de l'estadi. El primer, per bé, tot just que estava començant en la funció d' speaker. El segon, esclar, per mal, per dolorós, quan la Primera ja es tocava amb els dits. «La celebració de l'ascens va ser collonuda però segurament ja era una cosa esperada. Fins i tot potser va ser encara més espectacular l'endemà, amb la gent sortint al carrer, que n'hi havia moltes ganes després d'arrossegar una motxil·la amb diversos fracassos. I els mateixos jugadors també al·lucinaven. Molts només havien vist una cosa similar per la televisió en grans celebracions del Barça o el Madrid, i els tocava poder-ho viure també a ells» subratlla. I és que, com bé diu Albert Bassas, quan aquell 5 de juny cos tècnic i jugadors van entrar a La Copa per culminar la festa «semblaven estrelles del rock, va ser molt bèstia!».

Però a banda del penal de Kiko Ratón, de la frustració del Lugo o dels festejos del salt a l'elit, al Girona, en els últims anys, n'han passat moltes. I grosses. Bassas apunta, en aquest sentit, que el club «institucionalment i socialment no ha anat gairebé mai donat de la mà fins ara». Així apareixen capítols com el Cas Calle, que no va poder ser inscrit a l'agost de 2009 perquè el club va presentar la documentació fora de termini, i l'etapa de Josep

Delgado i les seves excentricitats.

Fent un spoiler, el periodista de Tordera respon quan se li pregunta com acaba el llibre. «S'acaba amb la permanència virtual. Vaig poder-lo tancar quan ja estava gairebé segellada, i fent volar coloms sobre si hi haurà opcions o no d'entrar a Europa. Acabo amb una reflexió final dient que si no és ara, si les coses es continuen fent bé el club es pot estabilitzar a la máxima categoria i el somni d'Europa no quedarà tan lluny». Ell, que exerceix de periodista a Barcelona, a RAC-1 i La Vanguardia, admet que des de la capital catalana el Girona es veu «com un equip simpàtic» que té «molt potencial» i ho desenvolupa: «Si el contraposes amb l'Espanyol, el Girona cau més simpàtic. Es veu molt més familiar, fàcil i accessible».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/04/15/veu-montilivi-escriu/907564.html?utm_source=rss